

## הו הוד מעלתנו, הַבִּז לכולנו

תרגם מאנגלית והוסיף מבוא: איתמר הנדלמן-סמית

רוברט לונדקוויסט, יליד 1949, הוא מגדולי המשוררים האמריקאים בני זמננו. לונדקוויסט, יליד לוס אנג'לס, הוא בנו של שוטר סמוי במשטרת העיר. אמו סבלה משחפת וממחלת נפש ואושפזה תכופות בבית המרפא של בארלו. מגיל צעיר בילה חלק מזמנו בבית הוריו באלהמברה, קליפורניה, עם אב קשוח וחינוך נוקשה, וחלק ניכר בבית סבו וסבתו בעיר התחתית של לוס אנג'לס. הוא היה קרוב במיוחד לסבתו, שעבדה כמלצרית בדיינר בתחנת הרכבת לוס אנג'לס יוניון. מסכת חייו הייתה למעשה מעין פיסת אמריקנה שכמו נלקחה מעולמות הספרות האמריקאית הגדולה, או לפחות מספרות החצרות האחוריות של אמריקה, עברה תהליך עיבוד מסוים וחזרה אל הספרות באמצעות השירה שלו.

מסע חייו הייחודי מהדהד את קורות חייהם של בני דורו בסצנת השירה של סנטה קרוז של שנות השבעים, לצד משוררים כגון ריימונד קארבר, ג'ורג' היצ'קוק, ויליאם אוורסון, אן שטיינהרט ועוד, ושל דמויות מרכזיות אחרות בחוגי הספרות בחוף המערבי של ארה"ב, ממשוררי דור הביט ועד צ'רלס בוקובסקי. קארבר הוא ש"גילה" את לונדקוויסט ופרסם את שירתו בכתב עת שערך. בתחילת שנות השבעים בחר בו מגזין הרולינג סטון לרשימת "מאה המשוררים הגדולים באמריקה".

אחת הסיבות לרלוונטיות המתמשכת של לונדקוויסט נעוצה ביכולתו לשנות צורה וסגנון בתגובה לשינויים בחייו הפרטיים. ספרו הקודם, 'אחרי מוצרט (הרואין ברחוב 5)', ביטא חוויות חיים בשולי החברה, ברחובות הצדדיים, מאחורי מוספים נטושים ובבתי תמחוי, חיים של מאבקים ממושכים בשידי האלכוהוליזם והתמכרויות אחרות. ספרו האחרון, לעומת זאת, הוא אופטימי ורוחני יותר. היום עוסק לונדקוויסט בתרפיה ומחלק את זמנו בין לוס אנג'לס למְלָגה שבספרד יחד עם אשתו.

נפלה בחלקי הזכות להכיר את לונדקוויסט באחד מערבי השירה שלו בלונדון. קשרנו שיחה, ומאז ביקרתי אצלו בלוס אנג'לס ונעשינו חברים. בשנים האחרונות אני עובד על תרגום שירתו ומנסה להעביר לעברית את המבע הלירי הייחודי שלו, שיש בו קשיחות לצד שבריריות. לונדקוויסט, הן בשירה והן בחיים הפרטיים, הוא ביטוי חי לאמירתו של בוקובסקי "כל המשוררים הם ברבורים, אנפות".

## אַחֲרֵי מוֹצֵרֶט (הַרְוֹאִין בְּרַחוּב הַחֲמִישִׁי)

הוּ הוּד מַעֲלֵתְנוּ, הִבּוּ לְכָלְנוּ  
שְׁאוּרוֹ מִצֵּל עַל הַבְּטָחַת הָאוֹר  
שֶׁהַבְּטָחָתוֹ הַמְּאִירָה מְצִלָּה עַל נֹכְחוֹת הָאוֹר  
שֶׁנֹּכְחוֹתוֹ הִיא הַהֶעָדֵר הַמֵּלֵא שֶׁל הָאוֹר  
שֶׁבְּהֶעָדֵרוֹ נֹכְחוֹת הָאוֹר מְבִטָּחַת.

הוּ הוּד מַעֲלֵתְנוּ, הִבּוּ לְכָלְנוּ  
לֹא הַצִּלָּלִים שְׁעוֹקְבִים אַחֵר פְּרִטֵי חַיֵּינוּ  
אַלֵּא גִפְרוֹר מְאִיר  
הַמְּחֻזָּק בֵּין כְּפוֹת יְדֵינוּ בַּתְּפִלָּה  
לְהַדְלִיק אֶת מָה שֶׁבִּכְפִּיּוֹת  
הַדְּנוֹת גַּם אֶת שְׁעוֹתֵינוּ וְגַם אֶת יְמֵינוּ.

הוּ הוּד מַעֲלֵתְנוּ, הִבּוּ לְכָלְנוּ  
בְּדִיוִק לְכָאן נֹדָדִים הָעֲצִים הָעִירְמִים  
עִם הַסִּימְפוּנִיָּה שֶׁלָּהֶם, וְעִם הַפּוֹזְמוֹן  
הִנֵּה הֵם מִתְרוֹמְמִים מֵעַל לְאַהֲלֵי הַהֲרוֹאִין  
כְּשִׁמְטוֹת הַזֹּפֶת הַשְּׁחֵרוֹת שֶׁלוֹ  
שׁוֹקְעוֹת מִתַּחַת לְזֹרֹעַ הַמְּקַעֲקַעַת.

הוּ הוּד מַעֲלֵתְנוּ, הִבּוּ לְכָלְנוּ  
הַמְּהִדֵּק כָּל וְרִיד, מֵעַל כָּל וְרִיד  
שֶׁמֶעֵין הַדָּם שֶׁלוֹ  
מְקִיף אֶת כָּל הַרְחוּב הַחֲמִישִׁי  
מְאַרְח אֶת שְׁפַת הַיְּאוּשׁ שֶׁלָּנוּ  
וְהוּא שֶׁמֶגֶן עַל גְּרוֹנוֹת הַקְּנָאָה שֶׁלָּנוּ

הוּ הוּד מַעֲלֵתְנוּ, הִבּוּ לְכָלְנוּ  
אַנָּא הִכְר בְּצִלָּלִים הַמְּנַכִּיחִים אֶת הָאוֹר  
אַנָּא הִכְר בְּאוֹר הַמִּצֵּל עַל הַהֲבִטָּה  
מָה שֶׁנִּשְׁכַּח עַל יְדֵי הַיְּלֻדוֹת  
מָה שֶׁאֲבוֹד בְּרִיחוֹת הַלָּחִים שֶׁל הַתְּמַקְרִיּוֹתֵינוּ  
מָה שֶׁאֲבוֹד בְּגִלְדִּים הַכְּחוּשִׁים שֶׁעַל עוֹרְנוּ  
עֵינֵינוּ מְפִירוֹת רַק אֶת שֶׁרֶף חֲלוּמוֹתֵינוּ  
וְאַהֲבַתְנוּ הִיא רַק הַכָּאֵב הַחֲלוּל בְּזֹרְעוֹתֵינוּ הַמְּעַקְלוֹת

## אם אלך אל הנהר

אין רוח הבקר.  
 אם אלך אל הנהר ברוזים יגררו  
 את אפרוחיהם.  
 עלי האיקליפטוס יתנדנדו בעקבותיהם.  
 בכדי להגיע לשם אלך בערוץ קני הסוף  
 עד שאגיע למתמך.  
 שביל קטן ירד  
 אל לע הנהר  
 ויפתח אל הים.  
 ילדה קטנה עם כף חפירה שבור  
 תחפש צדפות,  
 לצדה שחפים מנמרים יקפלו את כנפיהם.

## על דרך מחשיכה

הערב הגאות נמוכה.  
 ברוזים הולכים מבעד לערוגות אצה סבוכות  
 מחפשים חרקים.  
 בהרים מנקים את המטעים;  
 תפוחים גועשים לתוך קפסאות,  
 ערפל דק נאסף בין הענפים.  
 על דרך מחשיכה  
 איש לוקח פניה מהירה מדי.  
 הוא מועד אל תא המטען שלו כדי לכבות התלקחות.  
 רכב אחר לא יכול לראות אותו.  
 זו שעת דמדומים.  
 השמים בפריחתם.  
 צפרים קטנות עפות מזרחה.